

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaj,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłaj
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana,
Njeh čl khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Judika.

Psalm 77, 8—14.

Šdyž nam druhdy čezjte staroscze na wutrobje a wulke štyšknoscze na šwědomnju leža, tak šo šebi žaneje rady wjazny njewěmy, dha čzemy čzinič po tamnym wěrjazym šchesczianu, kiž něhdy še šwójimi pscheczelemi po kraj ju jědžesche. Woni mějachu šebi wjele powjedacž wo tych prózach a wobczěznosczech, bėdženjach a čzěrpenjach, kotrež móža čzłowjeka domapytacž w tutym žiwjenju a kotrež nikoho pschepuschčeneho njewostaja. Tehdy džesche tón wěrjazny šchesczian: Wy dyrbicze jeno po mni čzinič a kaž ja š wopjeczizu šedžo hladacž na kraj a pucž. Šdyž pak štajnje do přědka hladacze, dha widžicze tu přjedy hižom łóždy kamjen, kiž na pucžu leži, a łóždu džěru, hđžez budže wós štorfany a mjetany, a tak štaracze a tyschicze šo hižom do čzaka. Ša wschitke tajke šadžěwki tež widžu, ale hagle po tym, šo šmy nimo nich a łóždy kamjen a łóžda džěra, psches kotruž šmy derje pscheschli, wabi mje š dźakowanju, šo šmy šbožownje nimo jěli, mjes tym šo wam tajke kamjenje a džěry špochi štaroscze a štyšknoscze naczinja. We wulkej štarosczi a štyšknosczi nadeńdžemy džěnska tež pobožneho psalmistu Akapha, kiž widži tež jeno čzěmnu nóz nusy a šrudoby wokolo šebje a we šebi a wysche šebje, pschetož tež njebjeska bėchu jemu po jeho šdacžu samknjene a tež modjenje a šdychowanje na šdacze ničzo njepomhasche. Tu hladasche Akaph tež mohł rjez š wopjeczizu šedžo na wschitke te nusy a

štrachoscze, kotrež ležachu hižom ša nim, š Božej pomozu derje pschětrate, špominajo na te džitwne šlutki, kotrež bė Bóh tež hižom w jeho žiwjenju čzinił, a jeho wutroba troschtuje a šmėruje šo šako psches tu myšlicžku: Bóh njeye tola hišcze nikoho wopuschczil, Bóh šwěrnny je a šwěrnny wostanje.

Njemóžemy dha pak tež my džěnska hišcze tajke pšnacž a wušnacž, hdyž mohł rjez š wopjeczizu šedžo hladamy na pucž našcheho žiwjenja? Čezjte čzaky šmy mēli we šwójim žiwjenju, hđžez šo nam šdasche, šo je Bóh šwoju wutrobu a ruku wotwobrocil wot naš, ale napšledk dopjelni šo nam to šłowo šlubjenja: Ša šym šwoje woblicžo wokomiknjenje hñewa psched tobu potajil, ale š wěcznej hnadu čžu šo nad tobu šmilicž! Duž njeczišny jeno přjecž šwoje dowěrjenje š Bohu, kaž Akaph jo tež přjecž njeczišny we šwojej nusy, ale wjele bóle

1. w nusy šwójich hrěchów dowětmny šo hnadže teho šnjesa,
2. a w nusy šwójich čzěrpenjow dowětmny šo možny teho šnjesa.

W nusy šwójich hrěchów šdychowasche tež Akaph, jako šydom a šydomdžěkaty psalm špěwasche. Šdyž wón pak tehdy na šad hladajo šo dopomni na wschitke te štrachoscze, kotrež bėchu š Božej pomozu hižom derje pschětrate, na wschitke te dobroty, kotrež bėsche wón jemu hižom wopokasal w čzělnym a w duchownym, dha wschał

dyrbiachu jemu jeho hrěchi a pschestupjenja čim bóle na šwědomnje padacž a jeho tyschicž, dha pač mějesche wón tola tež sašo njethabłaze doměrjenje k hnadze teho Knjesa, tak so dżesche: hdyž ja jeno tebe mam, dha ja niczo njerodžu wo njebeša a wo semju. Derje běsche Akaph pobožny a wěrjazy israelita, ale tež najdušnišchi cžlowjeť ma šwoje šlabosče a šte počinki a móže w cžasu špytowanja šapadnyč do cžežkich hrěchow. Njepokaže dha nam to w tutym póštnym cžasu Judasch, kotryž wšchať najprjedy tež šwojeho mištra lubowasche a jeho potom tola pscheradži? Njepokaže dha nam to wyšozny wobhnadžený Petr, kiž běsche temu Knjesej k pschisahu wobkrućil: a hdy bychu šo wšchitzy pohóršchili na tebi, ja nochzu šo na tebi pohóršchicž, a tola wón šwojeho Šbóžnika šapře? Duž dha, komuž šo šda, šo šteji, tón šo hladaj, šo njepadnje. Šswjate wšchať šu pschezo te pucze, po kotrychž Bóh šwoje dżeczi wjedze, ale kať nješwiate a hrěschne te pucze, po kotrychž my šhodžimy, tak šo by tón Knjes dženša dosč winy namakať, naš wěcznje šastorcžicž, nam žaneje hnady njewopokasacž a šwoju šmilnosč w hněwje šamknyč. Ale džaťowano Bohu, Boža hnada a šmilnosč je wjetšha hač cžlowjeťow hrěch, a pschezo hišcže čže Bóh hnadny a šmilny byč kóždemu hrěschnikej, kiž pokutny a wěrjazy šebi hnadu w Khrystušu pyta pola njeho. Njeczišimny teho dla šwoje doměrjenje prjecž, ale w nusy šwojich hrěchow doměrny šo hnadze teho Knjesa a w nusy šwojich cžerpjenjom doměrny šo mozy teho Knjesa.

Akaph běsche šebi derje wědomny, šo njemóže šam je šwojej mozu šo wumóz k nusy šwojich hrěchow, ani k nusy šwojich cžerpjenjom, ale jeho troštwasche tehdy ta myšlicžka: prawiza teho Najwyschischeho móže wicher wobrocžicž. Prawiza najwyschischeho Boha, kotraž je něhdy israelski lud wumohla k Egiptowskeje a derje pschewjedla psches cžerwjene morjo a šawjedla do šlubjeneho kraja, móže tak tež dženša hišcže nješbožowneho cžlowjeťa wumóz k wulkich wodow šrudoby. Duž tež Akaph hižom k šhwalenjom šo prascha: hdy je tajki Bóh, jako ty, Božo, šy? A njemóžemy dha my teho runja tak šhwalicž? Tež w najwjetšim cžerpjenju njetrjebamy nadžiju a wěru pušcžicž, ale šo doměricž mozy teho Knjesa, pschetož prawiza Najwyschischeho móže tež dženša hišcže wšchitko wobrocžicž. Wón, tón móžny Knjes, kiž je něhdy wětram a žolmam wobhrosyl, budže tola tež nam nasche šylsy šetrěč móž. Haj wšchať, wulke cžerpjenja potrjehja druhdy cžlowjeťa jene po druhim a druhdy njemóžemy wupowjedacž, kať wjele horja a hubjenštwu jeno jeneho cžlowjeťa tyschi a cžwiluje, ale ruka teho Knjesa njeje hišcže pschiróšchena, šo by pomhacž njemohla, a něchtóžkuli je hižom džiwnu pomoz teho Knjesa šam šhonit we šwojim žiwjenju. Hdyž pač tón Knjes tež na měscze njepomha, ale dolho cžaka, prjedy hač wón naš šwješeli je šwojej pomozu abo hdyž wón nam hinať pomha, hač my to šebi woczakujemy, a my picž dyrbymy tón hórki šhelich, kotryž wón nam podawa, to doměrjenje šměmy tola k njemu mēč, šo wón šebi niczo wot naš nježada, šchtož mohlo nam šchłodne byč, ale jeno k lěpschemu šlužicž. Duž njeczišimny šwoje doměrjenje k Bohu prjecž, ale w nusy šwojich cžerpjenjom doměrny šo mozy teho Knjesa, a šchtož na Boha šo šaloži, tón na žadny pēšť njetwari. Šamjen.

Mje njewopusčcž!

Mje njewopusčcž! Ša Tebe horzo žadam
A k Twojim šwjatym wyšokosčam hladam;
Ša na Tebe, o Knježe, k doměru
Wšchu stajam nadžiju.

Mje njewopusčcž! Šso moje horjo minje,
Šdyž jeno wotpočuju w Twojim šlinje;
Mi jašne šwětlo nozy šacžeri,
Še dušcha pschi Tebi.

Mje njewopusčcž! Nētť wjeczor mój šo bliži
A šłonzo žiwjenja šo hižom niži;
Duž, Wótče, daj psches Khrysta šašlužbu,
Šo šbóžnje domcž du!

K. A. Fiedleř.

Pohlad k njeju.

Šchto rudžich šo, o wutroba,
Pod horjom, štarosčju?
Čžišni šwoju tyschnosč na Boha,
Tón nusu šnaje wšchu.

Haj, na Tebe čžu doměrnje,
Mój Božo, šhladowacž;
Nječ wšcho mi šjerje žiwjenje,
Šchto mohł mi Tebe wšacž?

K. A. Fiedleř.

Khrystuškowa wujednařska krej.

Dr. M. Luther ras na šmjercž šhoreho studentu wopyta a dokelž widžesche, šo k nim na šonž dže, rěčesche takle k njemu: „Mój luby šyno, ty budžesch bórny wumjecž dyrbjecž. Šchto pschinjesh potom psched šwojeho Šbóžnika?“

„Šeno šame dobre,“ młodženz wotmolwi.

Luther šo nad tym džiwasche a rjekny: „Šchto móžesch ty šwojemu Šbóžnikej dobreho pschinjesh, hdyž šmy tola wšchitzy šami hrěschnižy?“

Na to tón mrejazy młodženz dżesche: „Ša šwojemu Šbóžnikej wutrobu pschinješ, kotraž je k jeho šwju wobkrepjena.“

Nad tym šo Luther šwješeli a šłonczi: „Duž čžehi k njemu, mój šyno, ty budžesch jemu witanu hósč.“

Móz lubosče.

W jenej šchuli hólž šedžesche, bošni, kaž wšchě druge; ale pschi tym bē tež jeho drašta rostorhana, a wón šam šo šdasche šhětro šanjerodženy a hruby byč. Tuteho hólza pač bē wučer na přenje město šadžil, a jako šo jeho praschachu, čžeho dla je to cžiniť, wón wotmolwi: To je žadny hósč, teho dyrbiu šebi wšebje cžesčicž, pschetož jako wón dženša rano pschińdže, mi Khrystuškowe šłowo do myšli padny: Šchtož jene tajke dżecžo horje w osmje, tón w osmje mje horje; a teho dla šym jemu přenje město pschipošasať. Pschi tym jeho maškasche, šchtož šo jemu wěscze hišcže ženje štaťo njebē. „Tón hólž“, rěčesche wučer dale, je šym wokolocžahazeju šarscheju a kradnje, šchtož móže. Alle ja čžu jeho hižom na lěpschi pucž dowjesč, pschetož ja w šebi wulku lubosč k njemu čžu.“

Tón wučer bē jako muž šnaty, ke kotremuž dżeczi tak rad na wučžbu šhodžachu, šo bychu šamo šarschimaj čžekať, jeno šo mohle k njemu šobu do šchule hič. Wučer pač tež tehle hólza po-

darmo pschijał njebe, tón schuleŕ bu bórsy zyle hinaschi. Schtóž wschał ma prawu lubosć, tón tež něšto hódne dokonja. Šswjaty Pawoł dže praji: Lubosć wscho sruje, wscho wěri, wscheho so nadžija, wscho pscheczeŕpi.

Njeruny kónz po šmjerczi.

Pobožny kšesćijan bu ras wot rubježnikow nadpadnjeny; cži jeho do swojeho lěhwa dowjedžechu. Tam wón k nim džeŕŕe: „Lubi pscheczełjo, mi so ida, so so wy we wschelatim Šhrystuŕbej runacze.“

„Kak to?“ so rubježnicy džiwojo praschachu.

„To chzu wam hnydom prajicž“, jaty wotmolwi. „Slejcze, Šhrystuŕ kšodžeŕŕe mjes hrěšnikami, wy tež; wón pucžowasche psches hory a doliny, wy tež; wón njemějesche, hdžež by swoju kłowu połožil, wy sje tež kšudazy; wón wołasche běda na bohattyh, wy tež; wón bu sazpiwany a pschescžehany, wy tež; wo nim wołaschu skónčnje: kšičižui jeho, kšičižui jeho! wasch kónz njebudže tež ničžo druge hacž kšibjeŕza; ale wón džeŕŕe i kšičiža do paradisa. Hdžeha pak wy po šmjerczi póndžecze?“

Cži rubježnicy so jedyn po druhim mjelcžo wotšalichu a dachu jemu hieč.

Jesukowa wowzka.

(Pšcheložt.)

Zako wowzka Jesuka
Ššym ja polna wjeŕela,
So mój paŕtyt so mnu kšodži,
Mje na czerstwej paŕtwje wodži
A mje snaje, lubuje,
S mojim mjenom mjenuje.

Pod nim kšodžu tu a tam,
Wulzy kłódku paŕtwu mam,
Kotruž ja mnje wschědnje kšowa
A mje k našyczenju woła;
Sacžuwam pak lacžnotu,
Wjedže wón mje k žórleŕŕŕtu.

Nochžyla ja womežicžka
Tehodla byčž ŕadowna?
Pšchetož po tym rjanym cžaŕu
Budú na njebjeskim kwaŕu
Ssedžecž w klinje paŕtyrja,
Njewuprajnje sbožowna!

Njekschcžene džečžo.

Jedyn Barliŕski mješcžanski mišjonar powjeda: „W jenej swojbie bėchu schtyri džečži, i kotrychž njebe žane kšcžene. Šsuko-
džinki husto tu macžer napominachu, so by tola swoje džečžatka kšcžicž dala, dokelž je to kšesćijana pschisłuschnocž. Tola wona napschecžo tajkim napominanjam liwka a šymna wošta, haj druhdy mješesche swoj kšmėch. — Bórsy po tym jene tšilėtne džečžo po krotkej kšorosći jemrje. Zako dyrbjesche so nětko pohrjebacž, so hiečje na druge džečžaze cžėkka na pohrjebniŕŕcžu cžakasche. Duž tótko do rynka žarowazyh stupi, so by jenotliwym rowy pschipołasak a džeŕŕe: „Tu je tón row ja te njekschcžene džečžo.“ Tuto kłowo macžer njekschcženeho džečža tak pohnu a naŕtróža, so jej pschecžo soho i wotewrjeneho rowa žakostnje do jejneju wuschow kšicžesche: „To je row ja njekschcžene džečžo!“ — tak

wona kama powjedasche. — Kak budže pak jej junu we wěčnosći do wuschow kšicžecž, hdž budže rėfacž: „To je macž njekschcženeho džečža!“

M.

Šhto pschecželne kłowa samóža.

Suriy bėŕŕe wopuschcžene džečžo. Macž bė jemu dawno wu-
mrjela, nan wscho pschecžinił a pschepil, tak so bėchu jeho do gmejnškeje kšėze tykli. Wón kam pak, lėdom 12 lėt stary, hižom ja schulste lėta kšuzesche. Šeho hospodaŕ, hrosny, skupy cžłowjeŕ, kšyŕŕe bėbi tež hiečje něšto i njeho wudrėcž a jemu teho dla wot ranja hacž do wječžora džełacž dawasche, so ani porjadnje do schule kšodžicž njemóžesche. So by hdž žaneho pschecželneho kłowcžka saŕŕŕŕŕchal byl, teho so Suriy dopomnicž njewjedžische. Wschitzy so i nim storkachu, jeho kšwarjachu a hanjachu, domach kaž w schuli.

Tak njekšmėdžische wón ras tež saho do schule hieč. Hospodaŕ jeho na polo póŕka, so mješesche runje tehdy nimo schule hieč, hdž mješachu schulste džečži saŕŕŕŕŕku a so pschecž schulu wołoko honjachu. Suriy mješesche rostorhanu draŕtu a i džeŕaweje nohajzy bė cžer-
wjena, masana pjata widžecž. Wón kšahasche a kšyŕŕŕe so nje-
widžany nimo schulŕŕŕŕ džečži kšunycž. Tola wone bėchu so jeho hižom dohladałe. „Masany Suriy, masany Suriy!“ tak so se wschėch bokow na njeho wołasche, a džečži so k njemu cžisčecžachu a do njeho storkachu. Zako tak kam wschėm napschecžiwu stejesche, horjesche so hnėw a hida w nim. Se swojimaj pjasčomaj tyh
prėnich małyh wołakow poraŕy a kaž džiwi wołoko so bijesche. Duž so te wjetŕŕe džečži na njeho walichu a bórsy ležesche Suriy na lemi a wscho do njeho pjerjesche, kaž jara so tež wobarasche. Kunje nětko wucžer pschidže, a Suriy pschecž nim i kłotom saŕŕŕŕŕŕ
stejesche. „Cžeho dla njeŕŕŕ dženka do schule pschisłol?“ so wón jeho woprascha, a te druge džečži kšmėjo na njeho hladachu. Suriy mjelcžesche. „Duž wocžit tola hubu, hdž i tobu rėcžu“, kšwarjesche wucžer dale. „Šhwile njemėjach,“ Suriy skónčnje rjekny. Duž wucžer džeŕŕe: „Šutŕje mi wot swojeho hospodarja papjerku pschis-
njeŕŕŕŕ, hdžež steji, cžeho dla dženka do schule pschisłol njeŕŕŕŕ.“

Tak Suriy kameho wostajichu. Krej jemu w žikach bijesche, kaž hamor na nakowu. Šhto móžesche dha wón sa to, so bė macž morwa a nan lidora? Mješachu drusy teho dla prawo, so i nim storkacž kaž i džiwiw skotom? Njemějesche dha wón žaneho prawa ani na proška cžłowŕŕŕŕŕŕ sboža? Duž nasta w nim po-
žadanje, někajke njesbože a i nim prawje wjele ludžom škodu nacžinicž, kotŕiž bėchu tak njekšmilni pschecžiwu njemu byli. Wón kšyŕŕŕŕe tež połasacž, so móže kšŕŕŕŕ, hdž jemu kšiwodu cžinja. Wjecžicž so kšyŕŕŕŕe nade wschitkimi, a potom njecž i nim saŕŕŕŕŕŕŕ, šhtož kšedža.

Wjecžor so njewidžany i doma kšunŕ. Bėŕŕe tołŕta cžma a kšylny wėtr torhasche liŕcže se schtomow. Suriy po wšy džeŕŕe, kšornar k wuschomaj kšehnjeny a w ruzy tyŕŕu schwablicžkow. Nětko kšyŕŕŕŕe połasacž, so ma wón móž nad žylej wšy. Saŕŕo jemu, kaž wschė poŕlednje dny, myŕle hrjachu, so wscho widžesche, šhtož mješesche so stacž. Šchrychowanecžki cžze se safa wucžahnyčž a woheŕ pod tšėchu tyŕŕnyčž. Potom dyrbja so tšėchi a žyle twa-
rjenja palicž, a kaž kóčka dyrbi woheŕ i jeneho doma na drugi lėcž. Wón pak cžze so swojeho wjecženja wjeŕelicž, hdž budža ludžo wuštróženi po haŕbach bėhacž, njewjedžo, hdže maja pschimacž. Tak bėbi stejo myŕlesche.

„Dobry wjecžor, Suriy“, na jene dobo mała holcžka k njemu rjekny a jeho i jeho hrosnyh kšonow wubudži. „Njesnajesch dha mje wjazny?“ to džečžo dale rėcžesche a jemu swoju ruku da. „Nje-
dopomniŕŕŕ so wjazny na te wódne kolesto, kiž kš mi wurėŕak, a kiž tak rjenje džeŕŕe? Sa mam jo hiečje domach.“

F.

„Szy pať ty tola wulki narostł, Surjo, ja tón krótki czaś, so cze wjazny widźala njejszym,“ pocza nětko holeczyna macz rěczecz, kiż bė mjes tym tež pschischła. „„To budzesch febi bórny nėschtó hóbne sařluzicz móz. Runje hdyž tu psches wjeř dźěchmoj, wo tym i Hanku rěczachmoj, so řy ty tu wo wřny, a Hanka chyzysche tať rad i tobu porěczecz. Mój pať njewjedzachmoj, hdyže bydlisř. A duż řo cžim bóle wjeřelimoj, so cze tu trjechimoj. Sdyž pať ras do nascheje wřny pschińdžesř, dha nař wěřcze wopřtaj, mř budžemy řo jara nad tym wjeřelicz.““ Na to jemu macz polstanowať do ruki da a i Hanku dale dźěřche.

Surij stejo wosta a ja nimaj hladařche, doniż řo ja keřkami njeřhubisřtej, na czoż řo każ muczny na brjoř řydnř. Te psche- cželne řłowa bėchu jemu nacžinike. Njebėchu te runje tať klincžale, każ bėřche nėhdy jeho njebo macz i njemu rěczala? Mjes tym bė wjele lět řasřlo a wón bė tehdy žyle mařny byl, ale tať nēkať mjehřlo a czořlo bė jemu tež tehdy wokořo wutrobny bylo, hdyž bė macz i nim rěczala. Dolho do myřlow ponórieny tam ředžesřche a hida a lubosć w nim je řobu wojowasřtej. Duż řo dopomni, so bė jemu jeho njebo macz nėhdy tu dobru radu dała: „Sdyž cze czežke řpytowanje wabi, tehdy wuspėwaj řebi wótcženasř!“ To wón nětko cžinjesřche a jako řpėwasřche: „Njewjedz nař do řpyto- wanja, ale wumoz nař wot teho řleho“, dha řchwablicžki wot řo cžifny a i řwojemu hospodarjeř řhwatajny domoj dźěřche.

„Lubosć pschifnyje hřechow hromadu!“

Bóh starřchich hřechi na dźěcřoch domapřta.

„Sčto řy i palenzom cžinil? Blesřka dyrbjała ja te pjenjesř, kotrež řym tebi řobu dať, polna bycž a nětko tu telto pobrachuje!“ bur i řwojemu řyneř Bjedriřej praji, kotryž bė jemu po palenz byl.

Tón wotmolwi: „„Sa řym řo na puczu napil, mi je ře- řłodžalo.““

„Ty řy tola njeřnicžomne hólčžisřto!“ bur i řwojemu jenicž- temu řyneř dźesřche, kiż řo řmėjo psched nim stejesřche.

To njebė přeni krócž, so bėřche Bjedriř řwojemu nanej po palenz byl; ani přeni krócž, so nan palenz pijesřche, wo tym řwėdčže- řche jeho cžerwjeny nób; abo tež niż přeni krócž, so bėřche mařny Bjedriř řobu pil, a nan bė řo i temu řmjal. A to tež bohuzel pořledni krócž njebė.

Jako Bjedriř do wojakow pschińdže, bėřche hižom palenz picz nawuřnył a nan a wón řo ja to starasřtaj, so bu wunosřř rja- neho řubla pschežłofany.

Macz wřchať bėřche hižom dolho njeboha; wona bėřche řwojeho muža wotdžeržowala. Sdyž pať bė wumřjela, wón praji, so pje, dokeľ řo pschejara wo řwoju lubu Marju rudži. Nětko pať bėřche hižom wjele lět, so jeho Marja w rowje řpasřche, na nim tež ničzo widžecz njebė, so by řo rudžil — ale so wón dale žłofasřche, wřchitny widžachu.

Bjedriř bėřche wot wojakow domoj pschisřchoť. Wón bėřche mlodu žonu do domu pschiwjedť a řo řdasřche, każ by chyzřlo i wobėmaj mužomaj řo polėpschicž. Ale jeno řhwilku; potom řo nan a řyn wadžicž pocžesřtaj. A mlody řabnyřchi, so je to jeho nan, kotryž psched nim stejesřche, ruku pschecžiwu njemu po- řbėhny.

„Ach luby Božo, tať dařoko je pschisřřlo, so ty mje bijesř! S cžim řym to na tařkim njeřporadženym řynu, tařkiž ty řy, řařluzil? Sa tebi řublo njedam a hdy by řo hiřcže bóle roř- řłobil. Sa řym pschezo řlyřchal, so řo cžłowjeť přjedy wuřłelacž njeřmė, přjedy hacž chze řo do řoža lehnycž. Nė, nė, řublo hiřcže moje wostanje!“

A starř řhodžesřche do řorcžny a pijesřche, so by řwoje hnėwanje na Bjedriřa řabnył, a jeho řyn Bjedriř cžinjesřche teho runja.

Tať bėřche dolho řchřlo; řłoncžnje bėřche řo starř řmjehcžicž dať a řyneř řublo wotedať. — Psches to tež ničzo lėpje njebė. Srudnje bė hladacž, tať i tym rjanym wobředženřstwom pschezo bóle na řonz dźěřche. A dživno bėřche, so nětko tón starř, hdyž bėřche hospodarřtwo řyneř wotřupil, řubjene hospodarjenje widžesřche, runjež přjedy řa to wócžka mēł njebė. Wón to řuřto řwojemu řyneř porokowasřche. řaj, druřdy starř psched řhėžu stejo řwarjesřche a řakrowasřche a mlody i woknom won na njeho wolasřche. ředyn džen dyrbjesřche tež nan wot řwojeho řyna řlyřchecž, so je wón řam wřcheho wina.

Bjedriř na njeho wolasřche: „„Se-li wėrno, so řym wopilz, řy ty teho wina; wot tebe řym jako hólz palenz picz nawuřnył a ty mi wobarať njeřřny. Se-li wėrno, so řym řubjeny hospodar, řym tež w tym řyn řwojeho nana. řa tať dale cžinju, każ řym wot tebe nawuřnył.““

To bėchu řa nana wótre řłowa. Wot nēkať wón mjelcžesřche. S mėrom wón domach řyřdasřche, řewat niřdže, řhibe do řorcžny, njeřhodžesřche. Tón pucž pať řa džen řuřto dźěřche, doniż wjazny řhodžicž njemóžesřche. To tež dolho njetrajesřche.

Wón pschińdže na řhorokozo — jeho řonz dónđže, — ach, řajke bėřche to řrudne wumřjecze! Wón ničzo prajič njemóžesřche a tež řłowcžřlo napominanja njeřrořny, dokeľ wjazny řroweho rořoma njemėjesřche — tařki bėřche wón do řmjercze!

Nětko taj mlodaj řamaj řnježesřtaj. Čłowjeť by řebi myřłil, so je nanowa řmjercz řačřisřcž na njeju cžinila a Bjedriřej wocži wotewřila, řajki řonz na wopilzow cžala a so budže nětko mloda žona řpytačž, wřchitřlo na lėpřchi pucž pschinyesřč. Ale řamjeň, kiż řo i hory dele wala, je cžim czežřřcho řdžeržecž; cžim dale pschińdže, cžim wjetřcha je jeho řpėřchnosć. Tať bėřche tež i Bjedriřom. Wo to, řchřtož by jeho řdžeržecž mohřlo, wo Bože řłowo, njerodžesřche, wo modlenju ničzo wjedžecz njeřchasřche, dźelacž řo jemu tež njeřchasřche. řłót bu rořpschedaty — na to řapocža pola pschedawacž — a wřchė pjenjesř pschińdžechu do řorcžny. řona žaneje moży nad řwojim mužom njemėjesřche.

řeho cželne moży wotebjerařchu. Wórny ležesřche w tym řamym řožu, w kotrymž bė nan wumřjel. Psches řřechu, kotruž řa dořhe lėta wuporjedžal njebė, desřcžil na jeho pořlesřcžo řapasřche; bróžen a hřódž bėřchtej tať dodžeržanej, so bė řtrasřne, do njeju řastupicž.

řyle rjane wobředženřtwo, kotrež bė hižom psches wjele naro- dow wot nana na řyna pschisřřlo, rořpadže, a řchřtož bė hiřcže hórřche, tež jeho wobředžer na cžele a na duřchi řahubjenju na- pschecžiwu dźěřche.

Sdyž bėřche tež nanowe mřcže řařostne bylo, bėřche na mřja- zeho řyna hladacž hiřcže řařostniřche. řalenzowu blesřchu w ruży — tařki wón wumřje.

řanowy hřech je w řynu rořil; w jeho hřesřche je řyn wumřjel, ale nanowy hřech bėřche dwójny czežki po tym řłowie: „řėda temu, psches kotrehož pohóřřchenja pschińdu. řėpje by jemu bylo, so by mřnyřki řamjeň řa jeho řchiju řařoženy byl, a so by cžifnjeny byl do morja, hacž so by wón jeneho tutyř mólčřřich pohóřřřil“ (Łuť. 17, 1. 2).

řwitowanje.

Dobrowólne dary řa řnutřłowne miřionřtwo i řłořačřicžan- řteje wofady N. N. 10 řr.

řa armenisřte řyrotny N. N. 1,40.

řicžas, řarať